

[Kristen Amby.]

heden, Forskydningen i Bysamfundenes Dannelse paakalder med visse Mellemlum en Revision, og det trænger vi ogsaa til nu. Der blev jo ogsaa udarbejdet Forslag til en Revision i saa Henseende allerede i 1939, da der var Tale om at gennemføre en ny Grundlov, men hvis man skal have en Grundlovsændring — der er ikke mange, der taler om det, og der er vist heller ikke mange, der tænker paa det, skønt det blev sagt i Trontalen i sin Tid, at man skulde tilstræbe det —, synes jeg i og for sig, det var rigtigt at vente med Valglovsændringer til den Tid. Ellers maa vi formentlig hurtigt gaa ind i en virkelig Forhandling om Valglovsændringer af adskilligt mere dybtgaaende Karakter end den Ændring, der her er Tale om.

Derimod vil man naturligvis altid være rede til at gennemføre Ændringer, som burde have været gennemført. Jeg tænker paa de Ændringer, der foreslaas i Afsnit III til Valglovens § 35, første Stykke, og til § 36, sidste Stykke. Ændringen til § 35 er jo rent praktisk, idet den gaar ud paa, at i København, Frederiksberg og Gentofte og omliggende Kommuner skal Valglokalerne holdes aabne fra Kl. 9 Morgen til Kl. 9 Aften uden Middagspause. Ændringen til § 36 gaar ud paa at yde blinde Bistand ved Stemmeafgivningen, akkurat som det nu er Tilfældet ved Valg til Kommunerne. Det vil vi naturligvis være med til at gennemføre, og jeg haaber, at man gennem en kort Udvalgsbehandling i hvert Fald vil kunne enes om dette.

Man kunde maaske herudover i Analogi med Ændringen vedrørende de blinde gennemføre en Ændring med Hensyn til de kronisk syge. Vi har jo, jeg synes med Rette, afvist, at Folk, der ligger paa Sygehus og er under Behandling, besværes med Valgagitation, men naar det drejer sig om, skal vi sige tuberkuløse, der maaske maa ligge to Aar, eller hvor længe det nu kan være, paa et Sanatorium, eller om kronisk syge, der er paa Sygehus, og som ikke kan bevæge sig, synes jeg, at man meget vel maatte kunne finde en Ordning, hvorved de fik Lov til at stemme. Vi ved, at mange af disse Mennesker ofte kommer til at lide af Mindreværdskomplekser, og det kan godt betyde noget, at man ligesom underbygger deres Fornemmelse af, at de er fuldbaarne Borgere. Naar man kan have en saadan Ordning for Søfolk, der farer til fjerne Riger, kan man naturligvis ogsaa have det for de Mennesker, jeg her har talt om.

Til Slut vil jeg gerne gøre nogle Be-

mærkninger vedrørende det, som jeg tror var Foranledningen til dette Forslag, det Røre, der var angaaende den paatænkte Handling her i Rigsdagen — det er maaske klogt, skønt vi alle ved, hvad det drejer sig om, alligevel kort at sige det. Venstrepartiet paatænkte, saa vidt vi forstaaer, til Folketingets Formand at anmelde et københavnsk Venstre. Jeg ved ikke, hvilket Navn man havde tænkt paa, men det var Meningen at anmelde Hovedstadens Venstre som et særligt Parti. Nu er der det ganske ejendommelige, at Valgloven ikke indeholder noget positivt om, hvad der forstaaes ved et Parti, eller hvornaar man kan betragte noget som et Parti. Det, der staaer herom, findes i den nuværende Valglovs § 24, hvor det hedder, at naar nye almindelige Valg til Folketinget skal foretages, meddeler Folketingets Formand til Indenrigsministeren, hvilke Partier der da findes i Folketinget, og derefter kommer saa det om de 10 000 Vælgere, naar der er Tale om et nyt Parti. Naar man læser det, studser man over, at man ikke har indføjet en Bestemmelse om, hvad der skal til for at være et Parti. Det har man imidlertid ikke, men det er ikke, fordi man ikke i sin Tid har tænkt over det. I Ove Rodes Valglovsforslag, der blev fremsat i Folketinget den 18. November 1919, hed det i § 22 — jeg maa maaske have Lov til kort at citere —:

„Naar nye almindelige Valg til Folketinget skal foretages, nedsætter Folketinget et Udvalg, bestaaende af Folketingets Formand, de to Næstformænd og 8 af Folketinget, af Tingets Midte ved Forholdstal, valgte Medlemmer. Dette Udvalg tilstiller, saasnt Valg er udskrevet, Indenrigsministeren Meddelelse om, hvilke Partier der da findes i Folketinget. I Tvivlstilfælde afgør Udvalget om en i Folketinget værende Gruppe kan anses for selvstændigt Parti.“

Og i Bemærkningerne til denne Paragraf siges:

„Denne Ordning foreslaas i det hele bibeholdt, dog med den Ændring, at ikke Folketingets Formand, men et i denne Anledning nedsat særligt Udvalg af Folketinget skal fremkomme med Meddelelse til Indenrigsministeren om, hvilke Partier der findes i Tinget. I Regelen vil denne Meddelelse vel blot være en Konstatation af, hvilke og hvor mange Partigrupper der findes i Folketinget, men der kan dog tænkes Tilfælde, hvor der maa træffes Afgørelse om, hvorvidt en i Tinget værende Gruppe kan anses for et selvstændigt Parti.“